

Gewone zeehond

Zeehondentocht

28 augustus

Tim De Winter, actief bij Vogelwerkgroep Gent+

Een tocht op zoek naar dieren met een hoge aaibaarheidsfactor is altijd populair. Veel volk dus op 28 augustus om naar de zeehonden en de vogels aan de Westerschelde te gaan kijken. Het blijft leuk dat ook gezinnen met kinderen en jongeren zich door zulke activiteiten aangesproken voelen.

Zeehonden dus. Je hebt de gewone en de grijze, al kun je op de Westerschelde vooral de gewone zeehond tegenkomen. Vroeger zag je ze op zandbanken dichtbij, maar sinds recreatie ook op die plaats toeneemt – een zeehond houdt niet zo van spectaculaire kitesurfers – moet je ze al wat verder gaan zoeken. Geen nood: we hadden telescopen mee. Die werden opgesteld op lage hoogte (voor de kleine kinderen) en op gewone hoogte (voor de grote kinderen) om die bakbeesten daar lui te zien liggen. In totaal een stuk of 38 zeehonden, niet slecht. In de lucht en op de slijkplaten waren er ook vogels: kleine zilverreigers, steenloperijes en oeverlopers, een kudde grauwe ganzen, zilverplevieren, lepelaars en hele bendes kokmeeuwen. Boven het riet balanceerden enkele bruine kiekendieven en zwaluwen kwetterden rond ons hoofd. Plots riep Jan 'visarend!': een prachtig gezicht, zo'n visarend die boven de Westerschelde vliegt, af en toe biddend, enkele keren duikend, en steeds weer hoogte nemend. Kijk eens aan, die hadden we dus ook op het lijstje. Niet alleen in de lucht was het show: je moest ook kijken waar je liep op het pad. Een massieve rups van de een of an-

dere pijlstaartvlinder stak parmantig over en een hoop fototoestellen schoot in actie. Aan het Markiezaat en het bezoekerscentrum Kraaijenberg werden de bokes opgegeten en de telescopen op de uitkijktoren gezet. Het Markiezaatmeer is leuk omdat er altijd wel wat te zien is, maar ook frustrerend omdat alles (meestal) bijzonder ver weg zit. Dat was ook nu het geval: de tientallen lepelaars, koppels knobbelzwanen, steltloperijes allerhande en eventuele zeearenden zaten niet bepaald op armlengte. De hoop om zeearenden te zien was trouwens helemaal niet onrealistisch: de dagen en weken voordien was er geregeld een koppel gesignaleerd. Maar bon, het was zondag, dus die arenden waren misschien ook wel op familiebezoek. We hadden al een visarend in de voormiddag, dus we mochten al opscheppen thuis dat we toch een arend gezien hadden. Vanuit de kijkhut zagen we die verre vogels een snuifje dichter, met onder andere nog zwarte zwanen, grote zilverreigers en ander schoons. Het watergebiedje achter de kijkhut was goed voor krooneenden en de terugweg door de weiden en ruigtes bracht ons nog een paapje, roodborsttapuit, torenvalkjes en een grauwe vliegenvanger.

De laatste halte van de dag was de Scherpenissepolder in, tja... Scherpenisse. Een heel knap ingericht plas-drasgebied, ideaal voor trekvogels om er uit te rusten of voor waadvogels om te wachten op laag water in de Oosterschelde vlak achter de dijk. En daar zagen we alles wat we op het Markiezaatmeer van heel ver moesten bekijken: in één beeld van je verrekijker zag je tureluurs, zwarte ruiters, oeverlopers, watersnippen, kemphanen en grutto's, een hele grote groep kluutjes, Kieviten en goudplevieren, een grote groep zilverplevieren in alle stadia van het verkleed, een bende wulpen, enkele krombekstrandlopers, aalscholvers en lepelaars, zilverreigers en allerlei ganzen. De ruigtes rond de plassen waren bezet door paapjes en putters en de hele kudde ging af en toe op de wieken voor een bruine kiekendief of een enthousiaste torenvalk.

Over de dijk was het hoogwater in de Oosterschelde, dus weinig beweging op vogelvlak. Maar het was goed geweest. Een hele dag mooi weer, goed gewandeld en een hele dag beesten gezien. Op naar volgend jaar!